

tuurlijk heel graag! straalde ze. — Ik ben hier ook al zooveel langer dan het hoofd!

— Wat is de patroon voor een soort mensch? We mochten eigenlijk wel aan't werk gaan, voor wij zijn verontwaardiging opwekken.

— Daar hoeft u niet bang voor te zijn. Meneer Walstee is een doodgoeie man, die het ons nooit lastig maakt....

Het schoolrumoer daverde om hun hoofden, als het martelend geweld van een groote smidse, waar de vuren ruischen en de dreunende hamers gongende galmen slaan uit groote ijzeren platen.... In het lokaal van juffrouw Van Hoorn kroelde een groepje eerste-klas-peuters om de kachel, elkaar de warmste plaatsjes binnen het gebogen scherm met felle levendigheid bevechtend. Anderen zaten rustig op hun plaats, in zich-zelf gekeerd als Oostersche wijzen, of hun al het gedaver en gerumoer niet deerde; en om juffrouw stonden jongens en meisjes heen te fleemen om een hand, schichtig sluip-oogend naar den nieuwen onderwijzer....

Maar in het leervertrek, waarheen Roobeek met zijn rug gewend stond, was de uitbundigheid zijner leerlingen, zoo gauw de betoovering van zijn lengte en zijn nog ongewende stem week, uitgeslagen tot rebellie. Ze leidden het schooluur, dat ze straks zou temmen in stroeven greep, in met fluitende gieren en joelende kreten, of er huilende wind-vlagen gemaakt werden achter de coulissen van een tooneel.... Jongens en meisjes jachtten driftig door en over de banken, met geflabber van uitwaaiende buisjes en de zachte muziek van rokjes, die kittig om de speelsche beentjes klapperden. Anderen zaten met hun handen verstoken in hun kastjes en rammelden met hun leien; jongens, die hun schaatsen al hadden meegebracht voor den middag, suisden met de riemen een cirkel rond zich of klinkinkten de ijzers met de smalle kanten tegen elkaar.... Enkele groepjes, vooral meisjes, zaten met volle gretigheid te babbelen, gierig om den school-tijd deze steelsche minuten te ontrooven....

Met een moe gebaar vlijde Roobeek even de vingers van zijn rechterhand tegen zijn voorhoofd, terwijl zijn gelaat nerveus vertrok....

— Zijn de kinderen hier altijd zoo rumoerig? Ik heb eigenlijk weinig moed om me in die herrie te wagen. Hoe krijg ik ze weer tot kalmte.

— 't Is anders een heel goed slag kinderen, meneer Roobeek. Vreeselijk gevoelig voor een goed woord en vriendelijkheid. Als men geduldig en zacht met ze is, krijgt men alles van ze gedaan. Ik heb er tenminste al den tijd dat ik hier ben veel succes mee gehad....

— Maar 't valt een vrouw veel gemakkelijker om geduldig en zacht te zijn met kinderen dan ons mannen! zei de onderwijzer complimenteus, met een bijna onmerkbaar lachje.... — Ik zal uw goeden raad echter graag ter harte nemen....

— Zoo bedoel ik het niet, zei Mien haastig, kleurend van verwarring, nu hij de demonstratie van haar eigen succes als een vingerwijzing opvatte.... — Maar 't zou me spijten, als u 't niet vinden kon met de kinderen, omdat ze in den grond toch wel goed en gewillig zijn. En u moet niet vergeten, dat 't allemaal oud-leerlingen van mij zijn.... voegde zij er met wat sentimentaliteit in haar stem aan toe....

— Nu, juffrouw Van Hoorn, ik ga het eens probeeren.... Het is me zeer aangenaam geweest.

Met een lichte buiging nam hij afscheid en stapte over den drempel van zijn eigen lokaal.

Mien deed de tusschendeur dicht en bleef door de ruit hem nog even nazien, met een zachte spinning van genot bedenkend, dat hij zich even rustig en voornaam bewoog als dominee, maar veel eleganter was in zijn manieren. Zij stond hem glimlachend te bewonderen, terwijl hij op kluchtige en welmeenende wijze zijn rebellische troepen tot rede bracht....

Met een warme lust tot goed-doen ving zij